

Dr. Muus efterhaanden er gleden foreløbig ud, og Sagen er bleven til en Hoff-Sag. Desuden har en Del Læger ved deres Deltagelse i den offentlige Debat haft Lejlighed til at vække en lidet smigrende Opmærksomhed omkring deres Navne, og nu ere vi i det os sidst forelagte Materiale naaede til at se, at der er endnu flere, som have kompromitteret sig. Ligesom ved Finanslovsforslagets anden Behandling ere vi nødte til at diskutere et Par Lægers rent personlige Forhold, ikke fordi der er nogen, som har nogen som helst Lyst dertil, men fordi det Materiale, som her er forelagt os, er skikket til at kaste et ejendommeligt Lys over de i denne Sag hovedagerende. Ministeren har desværre ikke taget Hensyn til den Henstilling, jeg tillod mig at gøre ved Finanslovsforslagets anden Behandling, nemlig at denne Sag paa Grund af de mange Personer, hvis private Liv berøres heraf, skulde gaa ind til en Drøftelse i et lukket Møde af Folketinget, og vi ere altsaa nødte til at diskutere disse Forhold offentligt.

En af de mest medtagne Læger i denne Strid er unægtelig det ærede Medlem fra Sakskøbing (Rørdam), hvis højst uheldige Udtalelser, hvilende paa et lægevidenskabeligt Skøn om Morfinisme, og hvis meget urigtige og uheldige Udtalelse om Venskabsattester fra Læger have været egnede til at svække den Tillid, der ellers har været til Læger og Lægeerklæringer, og det vil ganske sikkert ogsaa komme til at svie til det ærede Medlem en god Stund endnu. Paa eet Punkt kommer jeg imidlertid, naar vi skulle følge Sandheden, til at diskulperere det ærede Medlem. Der kan ingen Tvivl være om, at den Besvarelse, Etatsraad Hoff har givet paa den Forespørgsel, som Sundhedsstyrelsen i sin Tid efter Bemyndigelse af Justitsministeren har rettet til Lægerne angaaende Oplysning om morfinistiske og alkoholistiske Læger, er urigtig. Svaret er givet i den knappest mulige Form, og det synes ogsaa, at det Arbejde, der ligger bag ved Svarets Affattelse, har været ganske overordentlig knapt. Hoff maatte have et meget nøje Kendskab til de enkelte Læger, for at han kunde undlade at lade det Spørgsmaal, der var rettet til ham, gaa videre til de ham undergivne Embedslæger, og vi vide nu af det, der her er forelagt os, at hvis Etatsraad Hoff havde gjort dette, vilde Svaret have lydt anderledes. Men kan man bebrejde Hoff, der ellers skal være en meget dygtig og samvittighedsfuld Embedsmand, at han i dette Tilfælde er gaaet ret over-

fladisk til Værks — man maa haabe, at han ikke selv møder en lignende Overfladiskhed i sin Stilling som Formand for Sundhedsstyrelsen —, kan man dog ikke sige paa nogen Maade, at han med Forsæt har givet urigtige Meddelelser, og det Uheld, som han altsaa har haft derved, at hans Svar er urigtigt, kan ikke diskvalificere ham til det Embede, han for nylig er tiltraadt.

Men der er ganske vist et Par Vidnesbyrd i de os forelagte Aktstykker, der ere skikkede til at drage Etatsraad Hoffs gode Tro i Tvivl. Disse Vidnesbyrd hidrøre, mirabile dictu, fra en Mand, der stiller sig lige saa stejlt overfor Sundhedsstyrelsen i den gamle Skikkelse, eller man kan sige, der aabenbart har lige saa lidt Sympati for denne Sundhedsstyrelse som Etatsraad Hoff, nemlig Karantæneløge Clod-Hansen. Han skriver den 4. Januar — det staar i Bilagene Sp. 1363—66 —, at Karantænekommissionen — i hvilken Hoff har Sæde — kender de 2 Læger, A.s og B.s, Forhold, og i en Skrivelse af 15. Januar — den findes Sp. 1353—56 — siger han, at han har Vished for, at Karantænekommissionens Medlemmer vare vidende om Læge A.s Forhold. Hvis nu det er rigtigt, vil jeg ikke paastaa, at Etatsraad Hoffs Sag egentlig staar saa særlig godt; men naar man lægger Mærke til de ubegribelige Selvmodsigelser, der paa en Maade, som jeg aldrig før har set og heller ikke tænkt mig Muligheden af, findes i de forskellige Erklæringer, som Clod-Hansen har afgivet — Modsigelser, der, som berørt af den sidste ærede Taler (Zahle), ere saa store, at Justitsministeren til Slut var nødsaget til at sende en justitsministeriel Embedsmand ud for at se, om det ikke var muligt at faa Overensstemmelse mellem disse Erklæringer, hvilket selvfølgelig ikke var muligt —, nærer jeg for mit Vedkommende ikke nogen som helst Tvivl om, at man skal tage noget varsomt paa Clod-Hansens Vidnesbyrd om, hvad Karantænekommissionen vidste, og hvad den ikke vidste.

Clod-Hansen var allerede fremme under Sagens anden Behandling, men han er unægtelig i Aktstykkerne her bleven en Forgrundsfigur. Ved anden Behandling blev det oplyst og var Genstand for Debat, at Korpslæge Rørdam som Medlem af Sundhedsstyrelsen havde haft en Samtale med Karantæneløge Clod-Hansen og havde indsendt en Beretning om denne Samtale. Beretningen findes i Bilagene Sp. 1334—36, og jeg beder ærede Medlemmer lægge